

új város

XXXVI. évfolyam
09. szám
2014. szeptember
www.ujvaros.eu
Ára: 480 FT

Ukrajna és Közel-Kelet helyzete
civil összefogást sürget

NEM KELL A HÁBORÚ!

Tartalom

Amerikai Egyesült Államok: **Living City**
www.livingcitymagazine.com

Argentína: **Ciudad nueva**
www.ciudadnueva.ar

Belgium: **Nieuwe Stad**
nieuwe.stad@pi.be

Brazília: **Cidade Nova**
www.cidadenova.org.br

Bulgária: **Nov Svjat**
fokbulgaria@gmail.com

Cseh Köztársaság: **Nové mesto**
novmesto@volny.cz

Dánia: **Ny Stad**
www.focolare.dk

Franciaország: **Nouvelle Cité**
www.nouvellecite.fr

Fülöp-szigetek: **New City**
ncomanila@skynet.net

Hollandia: **Nieuwe Stad**
www.focolare.nl

Horvátország: **Novi Svijet**
novisvijet@novisvijet.net

India: **Living city**
indiaczf@bom5.vsnl.net.in

Japán: **Uno**
focolareuno@gmail.com

Kanada: **Nouvelle Cité**
nouvellecite@focolare.ca

Katalónia: **Ciutat nova**
www.ciutatnova.org

Kenya: **Africa New City-Nouvelle Cité**
newcityafrica@mbambu.com

Kína: **San Sing**

Kolumbia: **Ciudad Nueva**
www.ciudadnueva.com.co

Korea: **Kumul**
kumul@focolare.or.kr

Lengyelország: **Nowe miasto**
focfemwarszawa@rubikon.pl

Libanon: **Al-madina al-dzsadida**
Cifenouvelle@terra.net.lb

Litvánia: **Naujasis Miestas**
info@focolare.lt

Mexikó: **Ciudad Nueva**
ciudadnueva@focolaremex.org

Nagy-Britannia: **New City**
www.newcity.co.uk

Németország: **Neue Stadt**
www.neuestadt.com

Pakisztán: **Hayat**
rosam@comsats.net.pk

Portugália: **Cidade Nova**
www.cidadenova.org

Románia: **Oraş Nou**
edituraorasnou@yahoo.it

Spanyolország: **Ciudad Nueva**
www.ciudadnueva.com

Svédország: **Enad Värld**

Szerbia: **Novi Svet**
novisvet@kc.org.rs

Szlovákia: **Nové Mesto**
novemesto@nexta.sk

Szlovénia: **Novi svet**
www.novisvet.si

Uruguay: **Ciudad Nueva**
www.ciudadnueva.focolar.org.uy

Venezuela: **Ciudad nueva**
ciudadnueva@etheron.net

Aktuális

4 A pápával „a befogadó gazdaságért”

A Fokoláre Mozgalom általános
nagygyűlése

„Nyissunk párbeszédet”

Összeállította: Prokopp Katalin

Interjú

6 Egy reform és a háttere

Kovács Október

Nézőpont

8 Héjj Tibor

Vincenzo Buonomo

Szabó Zoltán

Fókuszban

10 A világra nyitott ház

Tóth Judit

Lelkiség

13 Két paradoxon

Piero Coda

Gyarapodni és gazdagodni

Chiara Lubich

Az élet igéje

16 A közösségi kultúra építőelemei

Chiara Lubich

Színes riport

18 Örömet szerezhet-e a munka?

Aradi Rita

Életmód

20 Amikor az életünk beszél

Francesco Châtel

Több évtized házasság után

Prokopp József és Edit

Három cselekedet

Pasquale Ionata

Aktuális

22 Három javaslat

Társadalom

24 Az embereknek nem kell a háború

Usama Sabbagh

„Mi már egy halott nép vagyunk”

Vatikáni rádió

Tapasztalat

26 Nyelvtanulásból küldetés

Erhardt Emese

Alkotó

28 (majdnem) Rémálom az első

tanítási napon

Annamaria Gatti

Társalgó

30 Olvasóink tollából

Tóth Judit

31 Okos kavics

Vittorio Sadini

KERESZTÉNYEK VESZÉLYBEN

Irak, Szíria, Líbia és még számos hely a világon, ahol ma háború dúl, extrém háború, civilek lemészárlásával, a vallási és etnikai fundamentalizmus szélsőséges megnyilvánulásaival. Mintha egyre távolabb kerülnénk attól a céltől, amelyet a nemzetek a II. világháború után célul tűztek ki maguknak: a béke megvalósításán munkálkodni, és elérni azt, hogy a konfliktusokat tárgyalásos úton rendezzék és a földön ne legyen több háború. Ezzel szemben mára nyilvánvalóvá vált, hogy a nemzetközi szervezetek képtelenek kellő összefogást biztosítani. A katonai erőfölénnyel rendelkező országok fellépése, különösen a megelőző csapások logikája pedig az erőszak kiterjedéséhez és nem megfékezéshez vezet. A világ egyes térségeiben túlságosan is könnyen lehet géppisztolyhoz, rakétához és robbanóanyaghoz jutni a gátlástalan fegyverkereskedelem és a „segélyprogramok” mögött megbúvó gazdasági érdekek következtében.

Az Iszlám Állam ténykedése a világ vezetőit ismét súlyos döntések elé állítja. A szélsőséges szervezet hadjárata elől menekülve, keresztények és más vallási kisebbségekhez tartozók tízezrei kényszerültek elhagyni otthonukat, többeket közülük kegyetlen módon lemészároltak. Ennek láttán Ferenc pápa is sürgette a beavatkozást az iszlám szélsőségesek agressziójának megfékezésére, kijelentette ugyanakkor, hogy ennek módjáról a nemzetközi közösségnek kell döntenie, és nem egyetlen országnak. „Ezekben az esetekben, amikor egy igazságtalan agresszióról van szó, csak azt mondhatom, hogy helyénvaló megállítani az igazságtalan agresszort” – válaszolta a katolikus egyház fő újságíróknak. A Ban Ki Munnak küldött levélben pedig arra bátorította az ENSZ összes illetékes intézményét, hogy folytassák erőfeszítéseiket az emberi jogok egyetemes nyilatkozatában foglaltakkal összhangban.

Elterjedt vélekedés szerint ma a világon globális támadás van folyamatban a kereszténység ellen, és sokan a keresztény államok határozott fellépését sürgetik. Észre kell vennünk azonban, hogy Ferenc pápa nem egyszerűen a „kereszténység védelmezőjeként” lép fel, hanem

Fotó: CN

A béke addig nem valósítható meg, amíg a nemzetek nem törekszenek komolyan a javak lényegesen kiegyensúlyozottabb elosztására.

olyan felelős lelki vezetőként, aki az egész emberiség lelki javát tartja szem előtt. Más megnyilatkozásaiban nem hagy kétséget afelől, hogy a terrorizmus problémáit gyökerében kell orvosolni.

Először is szükség van a nemzetközi szervezetek tekintélyének megerősítésére és működési reformjára, hogy hatékonyabban legyenek képesek kezelni bolygónk problémáit, a népek jólétének és önrendelkezésének tiszteletben tartásával. Másodsor, a béke addig nem valósítható meg, amíg a nemzetek nem törekszenek komolyan a javak lényegesen kiegyensúlyozottabb elosztására és a botrányos szegénység felszámolására. A válság legmélyén azonban ott rejlik az a tény, hogy a keresztény nyugat elfelejtette Istenét és eltávolodott az evangéliumtól. A nagy kérdés az, hogy lesz-e a keresztény világban spirituális tavasz, újra erőre kap-e a kereszténység, amelynek nem kell fegyverrel védenie saját magát, mert testvérére ismer abban a muszlimban, aki saját lelki és közösségi életének megújítására törekszik. ■

A pápával „a befogadó gazdaságért”

Fotó: jessicagayabide.com

Július közepén a Vatikánban 50 szakértő gyűlt össze: gazdasági szervezetek (IMF, Világbank) és multinacionális cégek legmagasabb szintű vezetői, valamint alternatív közgazdászok, köztük a szegénységcsökkentő programjairól híres Nobel-békedíjas Muhámmád Junusz. A szimpóziumot Ferenc pápa Evangelii gaudium kezdetű apostoli buzdítása kapcsán szervezték, mely korunk gazdaságát „kizáró gazdaságnak” nevezi. Ezért volt a beszélgetések és a záró dokumentum fő témája: „A közömbösség globalizációja helyett befogadó gazdaságot.” Az esemény felkeltette a híres gazdasági napilap, a *Wall Street Journal* figyelmét, mely cikkében kiemeli, hogy ez a vita nemcsak az egyház számára érdekes. A katolikusok a világ népességének 17%-át teszik ki, nagy részük

Ferenc pápa, Muhámmád Junusz és más híres szakemberek együtt küzdenek egy emberségesebb gazdaságért.

Latin-Amerikában és Európában is nagy területen él. Tehát az egyház gazdasági tanítása világszinten befolyásolhatja a gazdasági életet.

Ferenc pápa spontán gondolatai az összegyűlt közgazdászoknak: Fontos félelem nélkül és okosan egybevetni elképzeléseinket... A válság rámutatott az alapproblémára, hogy kezd kiveszni az emberség, az ember csupán eszközzé válik egy társadalmi, gazdasági rendszerben, melyet aránytalanságok urálnak, ezek pedig a „selejt” eldobásához vezetnek: kidobják mindazt, amire nincs szükség, mert nem az ember áll a középpontban.

A szimpózium záródokumentuma aláhúzza annak fontosságát, hogy a piac visszatérjen befogadó, munkahely- és vagyontermelő hivatásához. Ezért felkérjük az illetékes intézmények vezetőit, hogy határozottabban lépjenek fel a pénzügyi adóparadicsomok ellen, támogassák a gazdaság és pénzügy megjelenési formáiban a változottság, a „biodiverzitás” megőrzését, melyet a jelenleg uralkodó gondolatvilág fenyeget, ami nem veszi figyelembe a helyi sajátosságokat. Valamint adjanak teret új pénzügyi intézményeknek, amelyek garantálják a legszegényebbek bevonását, építsék emberibb és reálisabb antropológiai alapokra az új gazdasági elméleteket, harcoljanak a női diszkriminációja, az emberkereskedelem, a nemzetközi bűnözés, a korrupció és a pénzmosás ellen. ■

(CN)

KATTÁRS 2014.

A Katolikus Társadalmi Napok idei házigazdája Miskolc. Az egynapos esemény kiemelt célja az Egyház válaszainak bemutatása a társadalom aktuális problémáira. 2014. szeptember 13-án kerekasztal-beszélgetések, előadások, koncertek, családi játékok várják az érdeklődőket Miskolcon, a Szent István téren.

(Magyar Kurír)

A Fokoláre Mozgalom általános nagygyűlése

2014. szeptember 1-jétől 28-ig kerül megrendezésre a Fokoláre Mozgalom általános nagygyűlése. Feladatai között szerepel az elnök, a társelnök, valamint a női és férfi általános tanácsosok megválasztása, akiknek megbízatása hat évre szól, valamint a világ különböző részeiről érkezett témák és javaslatok megvitatása. Maria Voce elnök szavaival élve „a nagygyűlés arra hivatott, hogy a mozgalom életét alapvetően befolyásoló kérdésekről állást foglaljon”. Hangsúlyozta, hogy „a nagygyűlésre Isten iránti hálával készülünk mindazért, amit az elmúlt hat évben együtt megéltünk”. Az általános nagygyűlésre érkező 494 személy képviseli a mozgalom földrajzi, elkötelezettségbeli és generációs sokféleségét. A magyarországi közösség nevében Bakacsi Viktória és Farkas Ferenc utazik

Castelgandolfóba. Tizenöt nem katolikus felekezetű keresztény, nem keresztény vallású, illetve nem vallásos kultúrájú személy is jelen van meghívottként, akik figyelemmel kísérik a nagygyűlés munkáját, és saját nézőpontjukkal gazdagítják, ez elengedhetetlenül fontos a mozgalom életéhez és tevékenységéhez.

A Fokoláre közösségeinek tagjai az elmúlt hat hónap során világszerte sokat dolgoztak a nagygyűlés előkészítésén. Együtt gondolkodtak a mozgalom életével, kihívásaival és jövőjével kapcsolatos kérdésekről, kiértékeltek az elmúlt időszakot, valamint kidolgozták az általános nagygyűlés munkájának alapjául szolgáló témákat és javaslatokat. ■

A nagygyűlésen dől el, Maria Voce után ki lesz az új elnök.

Fotó: CSC

„Nyissunk párbeszédet”

A Fokoláre Mozgalom fiataljainak felhívása, amelyhez a Dialogue to unlock facebook oldalon lehet csatlakozni

Döbbenettel állunk a világ egyre több országában dúló fegyveres konfliktusok előtt. Különösen aggasztó az összecsapások híre, és az erőszak tragikus terjedése és súlyosbodása a közel-keleti régióban. Szeretnénk biztosítani mindazokat, akik személyesen élik meg ezeket a tragédiákat, hogy mellettük állunk, és ezzel a felhívással határozottan kérjük a párbeszéd elindítását a béke érdekében.

Erősen hiszünk abban, hogy a béke semmilyen formája nem érhető el fegyveres úton. Meggyőződésünk, hogy igaz és tartós béke csak olyan tárgyalások és párbeszéd által érhető el, amelyben mindenki egyenlő méltóságú félnek ismeri el a másikat. Ezért arra sürgetjük főként az állami vezetőket és a konfliktusban álló feleket, hogy hagyjanak fel az erőszakos eszközök használatával, amelyek csak újabb erőszakhoz vezetnek.

Elkötelezzük magunkat, hogy tudatosabban éljük a párbeszédet környezetünkben, hogy megoldódjanak azok a kisebb vagy nagyobb konfliktusok, amelyekkel nap mint nap találkozunk a föld minden pontján. Meghívunk minden embert az egész világon, hogy hétköznapi életükben legyenek a párbeszéd előmozdítói.

A háborúban szenvedők sorsa a mi szolidaritásunkon is múlik. Ha valaki azonnal konkrétan is hozzá szeretne járulni a közel-keleti családok szükségleteinek enyhítéséhez, ezt adomány felajánlásával megteheti. Magyarországon az alábbi folyószámlán gyűjtjük az adományokat és továbbítjuk nemzetközi segítség-szervezetünknek. ■

ÚJ CSALÁDOK EGYESÜLETE

számlaszám: (CIB) 11100104-18113451-36000001

A megjegyzésbe kérjük beírni: közel-keleti családok

Egy reform és a háttere

Gloviczki Zoltán fotóalbumából

Gloviczki Zoltán egyetemi docens, a Pázmány Péter Katolikus Egyetem Bölcsészeti és Társadalomtudományi Karának dékánhelyettese, egyben a Vitéz János Tanárképző Központjának vezetője. Korábban a budapesti Németh László Gimnázium pedagógusaként, egyetemi vezetőtanáraként, a káposztásmegyeri Szentháromság Plébánia hitoktatójaként, és öt gyermek édesapjaként is szerzett tapasztalatokat az oktatás-nevelés területén. A KDNP oktatáspolitikai programjának egyik kidolgozója. 2010 és 2013 között helyettes államtitkár, munkájának köszönhetően jelentős változások előmozdítója és megvalósítója a közoktatásban.

A közoktatásban véghezvitt radikális reformok, az eddig megtett és sok vitát kiváltó út joggal foglalkoztatja a tanév kezdetén az oktatókat, szülőket és diákokat.

Mint tudjuk, a közelmúltban számos változás következett be a hazai oktatásügyben. Ezek indítékai azonban javarészt jóval korábbi időkben keresendők.

A magyar közoktatás a rendszerváltozások ugyanazt a szabadságharcot vívta, mint megannyi más terület. Azokhoz hasonlóan a változások már a korábbi években megkezdődtek: az oktatásban az 1985-ös törvénnyel. Az átalakulás a „teljes felszabadulás” felé vezetett. Addig egy nagy piros léggömbben éreztük magunkat, melyben ugyan volt levegő, mozgástér, de mégiscsak zárt volt, s falán keresztül láthattuk a szabadságot. A lufi szét-durrant, véget értek a kötöttségek, a szakfelügyelői, a szaktanácsadói rendszer, a kötött tantervek, a tanmenetek, az egységes tankönyvek, az állami iskolák... Évek kellettek, amíg lassan kiderült, hogy a rajtunk csüngő, kidurrant gumidarabok egyben is tartották az oktatást, s csak ekkor láthattuk világosan, hogy a lufin túl, Európa és a világ valamennyi oktatási rendszerében a szakmai hálók működtetik színvonalasan az oktatás rendszerét. Magyarországon ráadásul világviszonylatban is szélsőségesen

elaprózódott az önkormányzati rendszer, mely a kilencvenes évektől oktatási-nevelési intézmények fenntartására volt kötelezett és jogosult. Az önkormányzatok nagy részének ez erőn felüli feladatot jelentett. Már a kétezres évek elején nyilvánvaló volt a diagnózis, de a megroppanás ideig elodázhatóan tűnt a kistérségi rendszer bevezetésével. A magyar közoktatás, köznevelés elmúlt négy

évének változásai ebben a folyamatban jelentettek paradigmatváltást.

Mik a legjelentősebb konkrét változások, és mi indokolja ezek bevezetését?

A legfontosabb szervezőelv: az állam felelős állampolgárai nevelésért-oktatásáért, ezért meg kell teremtenie annak lehetőségét, hogy bármely állampolgár bárhol megkaphassa azt a megfelelő színvonalon, s azért az állam garanciát tudjon vállalni. Ennek záloga az iskolák állami fenntartásba vétele, a Nemzeti alaptanterv minimális tartalmi követelményekkel való feltöltése, ami a mindenkinek járó minimumot fogalmazza meg, s az ehhez szükséges – ingyenes – tankönyvek biztosítása.

A színvonal egységesítését és emelését elsősorban a pedagógusok életpályamodelljének kidolgozása és bevezetése szolgálta, mely – ahogy azt az oktatási kormányzat első perctől hangsúlyozta – nem egyszerű béremelést jelentett és jelent, hanem a munka mennyiségének, minőségének és a fizetésnek minden eddiginél

Fotós: CN (2)

világosabb (nemzetközi mércével megint csak evidens) harmonizálását. Magyarországon a közoktatás kétszázharminchét éves történetében először fordult elő, hogy a pedagógusok saját jogukon, munkájuk elismeréseképpen béremelést kapjanak, de közalkalmazottként is az egyetlen társadalmi csoport, melynek az ország igen feszített gazdasági helyzetében „kijárt” ez a megkülönböztetés. A munkakörülmények korábbinál pontosabb szabályozása ugyanakkor a társadalom felé is igazolni igyekszik ezt a megkülönböztetést: elosztatva azt a széles körben elterjedt tévhitet, amely a tanárok éves, heti és napi munkaidejét övezte, övezi.

A pedagógiai munka minőségbiztosításának hármaskör alapja a szaktanácsadói rendszer újjáépítése, a pedagógus- és intézményellenőrzés kialakítása és a pedagógus minősítési rendszer elindítása.

Mindezek mellett látszólag háttérbe szorul a mindennapos testnevelés bevezetésére tett kísérlet, és a hároméves kortól kötelező óvodáztatás kimondása. Igaz, még számos akadályt kell leküzdeni ezek megvalósulásáig, ám társadalmi szempontból mindkettő a huszonegyedik órában megtett lépés. Előbbi a gyermekek egészségi állapota drámai romlásának megállítására, utóbbi kulcsfontosságú

Az óriási változtatások sok gyereketbetegséggel járnak, de egyszerre, egy rendszerként kellett bevezetni ezeket.

lehetőségként arra, hogy a „leszakadó” (valójában egyre nagyobb hányadot jelentő) társadalmi rétegek ne esélytelenül, eleve lemaradással lépjenek be az iskolába.

Gyakorló pedagógusként azt tapasztalom, hogy a szakma egy része kritikusan fogadja ezt a gyors átalakítást. Nem lehetett volna lassabban, átgondoltabban, esetleg több lépcsőben bevezetni mindezt?

Óriási változásokról van szó, sok gyermekbetegséggel, melyek az érintettek nagy száma miatt, sok egyéb társadalmi feszültségnél fájdalmasabbnak tűnhetnek. Radikális bevezetésüknek két alapvető oka volt: egyfelől az, hogy olyan szintű rendszer-alakításokról beszélünk, melyek egymástól függetlenül nem léteznek. Nem lehet egyesével, egymás után, esetleg egymástól függetlenül bevezetni őket. A másik az idő sürgetése, mely nyilván mindig és mindenhol relatív. A rendszer pusztán működőképessége is siker, de talán egyre több eleméről látható be – az idő folyásával – legitimitása és szükségszerűsége. ■

KÉTFÉLE RENDSZER

Nehéz a nyitottság?

Héjj Tibor

Nemrég barátaink meghívására Walesbe utaztunk egy esküvőre. A londoni reptértől több száz kilométerre levő eldugott kis faluba csak bérelt autóval lehetett eljutni. Így 30 éves jogosítvánnyal, de életemben először jobb kormányos autóval az ennek megfelelő rendszerben ismerkedtem meg a miénkkel ellentétes közlekedési móddal. A kényszer nagy úr, ment is a dolog, bár újra kezdő vezetőnek éreztem magam, felfelé váltásoknál kicsit jobbra, lefelé váltásoknál kicsit balra fordult a kormány. A kereszteződéseknél kényszer szülte kiemelt udvariassággal engedtem el mindenkit – részben mert mindig szükségem volt egy kis időre, hogy átgondolhassam, kinek is járna az elsőbbség (a „balkéz-szabály” nem jött magától), kanyarodási szándék esetén pedig azon, hogyan is van a „balra kisívben és a jobbra nagyívben” megvalósítása. Egyirányú utca esetében dupla időre volt szükségem. Ehhez képest a körforgalomban balra hajtunk be szabálya már szinte magától értetődő volt.

Megtapasztaltam tehát, hogy egy, a mienktől nemcsak hogy eltérő, hanem mondhatnánk azzal homlokegyenest ellentétes rendszer is létezik, működik, sőt (pár nap „akklimatizáció” után) akár természetesnek is megélhető. Elgondolkodtatott: ha egy ennyire eltérő közlekedési rendszert el tudok fogadni, tiszteletben tudok tartani – sőt egy idő után azon gondolkodtam teljes nyitottsággal, hogy vajon melyik a „természetesebb” – akkor az élet más területein ez a nyitottság és befogadás miért olyan nehéz?! A keleti zene a nyugatihoz képest, a déliek tánca az északiakéhoz képest, az egyre jobban felfedezett absztrakciós elven működő gondolkodás a hagyományos „fa-struktúra”-szerű logikához képest, az öröm vagy éppen a gyász kifejezésére kultúránként eltérő színeket preferáló rendszer miért is jelent problémát?

És lelki téren? Vajon képesek vagyunk-e elfogadni és befogadni, hogy különböző beállítottságok léteznek, alkotnak rendszert – és lehet ezek mindegyike „jó”, ha ki-ki a lelkiismerete szerint dönt?! ■

NÉPEK ÉS KULTÚRÁK

Jog a különbözőségekre

Vincenzo Buonomo

A bennszülöttek mintegy 400 millióan vannak, több mint 500 közösséghez tartoznak az 5 kontinens 76 országában. Elsőségük abban áll, hogy ők adják bolygónk kulturális sokféleségének 93%-át. Ez a sokféleség az ősi tudásban, a földművelésben, a természet megóvásában, az erőforrások célszerű felhasználásában és a tradicionális gyógyításban rejlik. Szeptember 22–23-án az ENSZ konferenciát rendez, mely a világon élő bennszülöttekkel foglalkozik. Ez az első ilyen jellegű rendezvény, mely már régóta esedékes, mivel évszázadok óta folyik a „civilizált” világ részéről a bennszülöttek kizsákmányolása.

A konferencia feladata, hogy meghatározza, milyen kapcsolatban álljanak a bennszülöttek azokkal az államokkal, melyeknek a területén élnek, és ahol sok esetben a többségi lakosságot alkotják. Célja, hogy közös utat találjanak, mely biztosíthatja bennszülöttek fennmaradását, megszüntetheti az ott élő lakosokkal való „szükségszerű integrációt”, valamint megfelelő módon segítheti identitásuk megőrzését, kapcsolatukat a természettel, részvételüket a természeti erőforrások ellenőrzésében és használatában. Ezeket a célkitűzéseket az ENSZ már megfogalmazta 2007-ben kiadott nyilatkozatában, mely a bennszülött lakosság jogairól szól, de azt egyetlen országban sem követték konkrét intézkedések. Félő, hogy ez sok helyen szakadáshoz fog vezetni.

Elmaradt tehát a megfelelő megoldások kidolgozása, és ez új problémákat vet fel az állampolgári jogok területén, a szavazati, az egyesületi jog, valamint az élelmezéshez, a tanulásához, az egészségügyi ellátáshoz, a tulajdonhoz való jog esetében és a kulturális javak területén, például az eltulajdonított műkincseket illetően.

A bennszülöttek általában kívül maradnak az igazságszolgáltatás körén, ezért esetükben a személyes és közösségi jogok lábbal tiprása és a megszegyenítő bánásmód igen gyakori. És mindez identitásuk tagadásának céljából történik. Ez a New York-i konferencia csak a kezdet, egy kis lépés abban a folyamatban, hogy az emberiség családja elismerje a különbözőség értékét. ■

Tanítsón a történelem!

Szabó Zoltán

Az ötven hónapig tartó vérengzést, az I. világháborút, a kortársak „Nagy háborúnak” nevezték, mely gyökeresen átalakította Európa, és benne Magyarország helyzetét, következményeit mai napig hordozzuk, együtt élünk velük.

Idén számtalan módon, helyen emlékeznek meg a háború kirobbanásának centenáriumáról. Egy rádióadásban figyelmes lettem a következő gondolatra: több országnak, köztük veszteseknek is, sikerült szembenéznie a múlt eseményeivel és feldolgozni azokat. A történészek feltárták a történéseken túl azt a viszonyrendszert is, amelyben elhelyezhetők, a társadalomnak pedig többé-kevésbé sikerült mindezt megértenie és elfogadnia.

Elgondolkodtam rajta, vajon a magyar társadalom elmondhatja-e magáról ugyanezt? Ha a múlt feltárása teljesen megvalósul, vajon a társadalom képes ezt befogadni? Képes túlmenni a saját fájdalmán, más népek szemével is, és történelmi léptékben nézni az eseményeket?

Azt gondolom, hogy most nemmel kellene válaszolnunk. Érthető, mert az elmúlt száz év közhangulata, politikai állapota nem tette lehetővé a múlt tárgyilagos értékelését. Viszont a fájdalmat, amit az I. világháborút követő trianoni békeszerződés okozott, jó lenne feldolgozni össztársadalmi szinten.

Legtöbbször két reakcióval lehet találkozni: az egyik indultal társul, általában harag, ellenséges érzések a győztes hatalmak, vagy a „Kis-Antant” népeivel szemben, a keserűség, a legyőzöttség érzése. A másik pedig az ellenkező véglet, azok magatartása, akik – hogy ne kelljen ezzel a nemzeti tragédiával szembesülni – úgy háriának, hogy nacionalistának bélyegzik azt, aki egyáltalán felelgeti a témát.

Jó lenne megérteni, hogy a veszteség, ami ért minket, nem a végállomás, és a Gondviselés velünk él továbbra is. Fontos lenne ezeket az eseményeket a szomszéd népek szemével is látni. El kell fogadnunk, hogy a 20. századra a „Szent István-i állammal” már nem tudtak azonosulni, és túlzott önvadászkodás nélkül, de őszintén el kell ismernünk, hogy a magyarság sem tett eleget azért, hogy a többi kárpát-medencei nép otthon érezze magát Magyarországon. ■

Fotó: dekla.ru

Fotó: CN

Természetesnek is megélhető a mienktől eltérő rendszer.

Nagy várakozás előzi meg a bennszülöttekkel foglalkozó első ENSZ konferenciát.

A múlt feltárása sokakban haragot, másokban háriást vált ki.

Szabó Zoltán albumából

Néhány évvel ezelőtt, amikor világgossá vált, hogy az ajándékozási szándék biztos, senki sem látta még pontosan, hogy mi is lesz ennek a háznak a küldetése, de lassan kirajzolódott, amiről itt néhányan „élőben” számolnak be, ecsetvonások, benyomások formájában, mert a történet még az elején van.

Tari Sándor:

Miközben felújítottuk a házat, lassan derült csak ki számunkra, hogy ezzel a társadalmat is szolgálhatjuk. A szeretetet, ami közöttünk felépül, kivihetjük, odaajándékozhatjuk másoknak, és ezáltal közösségeket hozhatunk létre. Örültünk, hogy gyakorlatilag Ferenc pápa és mozgalmunk elnöke, Maria Voce is megerősítette ezt bennünk. Ezt az irányt próbáljuk követni. Sok minden történt már korábban is ezen a területen, vagyis, hogy nyisunk kifelé, menjünk a társadalomba. Ezt éltük meg tavaly augusztusban is, amikor felavattuk ezt a közösségi házat. Az ünnepségen közel kétszázan vettek részt, köztük sokan olyanok, akik nem tartoznak szorosan közösségünkhöz. Azóta szerveztünk dalestet férfiaknak, volt már munkástalálkozó, Máriapoli tavasszal a gazdák részére, mexikói vacsora és afrikai est.

Tanács István:

Úgy láttuk, hogy szükség van egy kisebb létszámú csapatra, aki az állandó házigazda szerepét tölti be. Ez fel is állt, és a kölcsönös szeretetben próbáltunk mindent megbeszélni, technikai és szervezési dolgokat, hogy valóban megfeleljen ez a ház annak, amit Isten elgondolt róla. Érdekes, hogy amikor a ház története elindult, akkor Ferenc pápa még Argentínában volt, de nem sokkal később már pápaként meghirdette a nyitást a világ felé. Ebbe nagyon-nagyon beleillett, ami velünk

Foto: Rádai Viktor

A VILÁGRA NYITOTT HÁZ

Egy nagylelkű adományozónak köszönheti létét az a ház Szegeden, mely az elmúlt egy évben valódi közösségi otthonná vált.

történt, mert nem tudtuk, hogy mi az Isten akarata ezzel a házzal, de éreztük, hogy valamit akar, és ezért belementünk. Nagyon elfoglaltak voltunk mindannyian, akik ezt felvállaltuk, de tudtuk, ez annyira fontos feladat, hogy rá kell szánni az időt,

mert új fejezet kezdődik az egyház és a lelkiség életében is.

Szilárd Gábor:

Több családi eseményt is le tudunk bonyolítani ebben a házban, amin olyan családtagjaim, távoli rokonaim,

Különböző csoportok látogatják a házat: köztük sok a gyerek és a fiatal.

feleségem rokonai is részt vettek, akik nem állnak kapcsolatban a fokolár lelkiséggel, nem is gyakorló vallásos emberek, nem is katolikusok, de megérezték a lelkületét annak, ami ebben a házban van, ezért mindegyikünknek az otthona tudott lenni. Az én édesapám, aki szintén nem gyakorló vallásos, jól érezte magát, és többen mondták, „jó nekünk itt lenni”.

Böszörményi Géza SP

Volt egy olyan kezdeményezésünk, hogy az egyházmegyes papok számára találkozási lehetőséget biztosítsunk, ahol családi hangulatban lehet kötetlenül együtt lenni egy vacsora mellett. Számukra a vasárnap a legfárasztóbb nap, hiszen több helyen miséznek, gyóntatnak, ezért minden hónapban egyszer vasárnap estére hívtuk meg a szegedi és a Szeged környéki atyákat, akikről úgy

Fotó: Bohán Zoltán (2)

gondoltuk, hogy szívesen eljönnének hozzánk. Egyenként felhívtuk őket telefonon, először nagyon kevesen voltak, egy-két emberrel kezdtünk tavaly szeptemberben. El is bizonytalanoztam, hogy lesz-e ennek jövője, de nem adtuk fel, nem hagytuk abba, és aztán egyre többen lettek. Szeptember óta majdnem minden hónapban volt ilyen találkozó, és látszott, hogy ez nekik fontos, szeretnek jönni, kérdezik, hogy mikor lesz a következő. Az első alkalmak egyikén körbejártuk a házat, hogy ők is lássák, milyen

otthonra találhatnak itt a közösségek, azután Ferenc pápának a gondolatairól beszélgettünk, melyekből nagyon érdekes és tartalmas eszmecserék születtek. Minden találkozón van egy alap gondolat, vagy egy téma, amit felvetünk, és beszélgetünk róla.

Hermanovszki István:

A közösség új otthonának megszületésekor dolgozott bennem, hogyan adjunk teret magunk között a szórakozásnak is, mely az emberi élet része. Néptáncosként az az ötletem támadt,

Nógrádi Éva,

a közösségi ház adományozója, a történetet röviden így foglalja össze:

Nekem kézenfekvő lett volna sok évvel ezelőtt a ház értékesítése, mert jelentkeztek a vevők, de a férjem semmiképpen sem akarta eladni.

A szomszéd például egy részét megvette volna nagyon jó áron, amin alapvető dolgokat meg tudtunk volna csinálni, de a férjem ismét nemet mondott, mert szerinte így elvesztette volna a ház és a telek az értékét.

Amikor meghalt, már én sem akartam eladni, de tudtam, ha az akkori állapotában marad, teljesen tönkremegy. Pár éve egy misén határoztam el, hogy magamat és mindenemet teljesen Istennek adom, és kértem, hogy gondoskodjon lakhatásomról. Élt bennem egy vágy is, hogy mindig legyen tele a ház, sok emberrel és szeretettel! Ezután bejelentettem döntésemet családomnak. Amikor megismertem a Fokolár Mozgalmat, akkor úgy éreztem, hogy megtaláltam, kinek kell adnom az épületet.

Fotó: Zemlényi János

Fotó: Bohán Zoltán

Ki zenélni, ki táncolni tér be, vagy pusztán az együttlét örömeért.

hogyan csináljunk tánciskolát, táncházakat. Havi rendszerességgel szatmári táncokat tanulunk, de van, amikor a salsával ismerkedünk. Mindezt úgy tesszük, hogy megmaradjunk a szeretetben és építjük egymással a közösséget is. A lelkeséghez tartozókon kívül plébánián élő fiatalok, barátaink, ismerősök is megvannak hívva, és a kapu mindenki előtt nyitva áll.

Tari Sándor:

Annak idején, mikor azon gondolkodtunk, hogy elfogadjuk-e a házat, a mérlegelésben benne volt, hogy a közelben rendezik meg rendszeresen a Szegedi If úsági Napokat, ami nagy zajjal jár, nem lehet aludni három éjszakán keresztül. Ekkor mondta valaki, hogy csináljunk valami „ellenzajt”, valami ellenprogramot, amit én egyáltalán nem tartottam jó ötletnek. Nekünk erre nincsen pénzünk, hogy egy még híresebb zenekart hívjunk – gondoltam –, de nem hagyott hidegen, ami elhangzott, foglalkoztatott a

kérdés. Visszatértünk rá, és eszünkbe jutott, hogy előző házunknál egyszer nyitva maradt a kapu, bejött egy szerelmespár és nyugodtan sétálgatott a kertben. Ez a kép ott élt bennem: nem bezárni kell az ajtónkat, hanem kinyitni. Süssünk krumplit vagy lángost, filléreből megvan, és fogadjuk ott a fiatalokat. Ezt elmeséltem egy református lelkész barátunknak, aki azt válaszolta: „Ki van bérelve.” Idén ezt meg is valósítottuk: összedolgoztunk a református fiatalokkal, a mi plébániánk fiataljaival

és megegyeztünk abban, hogy csak szeretni akarunk. Elkezdtük sütni a krumplit. Szerencsére az egyikük feldobta, hogy a fiatalok nem jönnek be csak úgy, menjünk ki és kérdezzük meg: „Mégkínálhatunk egy kis krumplival?” Bejöttek, meglepődtek, valami megfogta őket. Talán a légkör, ami közöttünk volt. Egyik a másik után kérdezte: „Hogyhogy ingyenes a kaja?” „Ingyen kaptuk a krumplit, a zsírt, amiben sütjük, logikus, hogy ingyen adjuk tovább.” Egymás után jöttek közel százan, köszönték, és többen elidőztek. Mi fogta meg őket? Az első pillanatban nem is értettem. De egyszer csak arra gondoltam, az egész világ azt sulykolja a fiatalokba, hogy csak az a világ létezik, amit a pénz meg az érdekek irányítanak. A lelked mélyén van egy világ, azt felejtse el, az nem létezik, az illúzió. Ezek a 18 éves vörösre festett, tetovált fiatalok visszakapták a reményt, mert rájöttek, hogy létezik az a világ, ami a szívükben van.

Aki magáénak érzi a közösségi házat, mind nagy várakozással, nyitottan és aktívan néz elébe, hogy mi minden történik majd itt azért, hogy egyre jobban sikerüljön kilépni, találkozni „az élet perifériáival”. ■

Fotó: Papp Gábor

**Ha igaz,
 hogy minden
 metszés új
 és bőséges
 gyümölcsöket
 terem,
 akkor miért
 ne merülnék
 bele a jelen
 kihívásaiba?!**

Fotó: CN

Két paradoxon

Az elmúlt hónapokban önkéntelenül elgondolkodom azon, amit mostanság élünk a katolikus egyházban, és a Fokoláre Mozgalomban is. Hisz mindkettőnek tagja vagyok, és természetesen az egész emberiséghez tartozónak érzem magam.

Hogy Isten szíve szerint értelmezzem a jelen helyzetet és a kihívásokat, lelkem mélyéből az Újszövetség két mondata tör fel, melyek erősek és egymásnak ellentmondanak. Segítenek abban – amint Ferenc pápa javasolja –, hogy felvegyem azt a szemüveget, mellyel helyes megvilágításban látom azt, amit élünk.

Az elsőt Szent Pálnál olvashatjuk: „Amikor gyenge vagyok, akkor vagyok erős.” A kulcsát ennek a kijelentésnek – mely első hallásra képtelenségnek tűnik – akkor találjuk meg, amikor Jézus történetének a kimenetelére tekintünk. Ezzel egész életének titkát ajándékozza nekünk. Amikor Jézus a legnagyobb gyengeséget és a tragikus halál kudarcát elszenvedi a kereszten, mint Elhagyatott, pontosan akkor fejezi ki az igazi és a legyőzhetetlen erőt és tesz róla tanúságot. Abból az erőből él, ami Istentől van és az embert a saját képére és hasonlatosságára alakítja, a szeretetből, mely erősebb a halálnál. Innen, az Atyából születik meg a feltámadott Jézus új léte. Ez a gyengeség jellemzi azt, aki nem azzal számol, ami emberileg erősnek tűnik, hanem csak az Istenbe vetett hitre alapoz, Istenre, aki Atya, az ingyenességre, az őszinteségre, a szeretetből fakadó szabadságra.

Az ilyen jellegű gyengeség tanúskodik az igazi erősségről.

A másik igében Jézus szól: „Ha a szőlővessző gyümölcsöt terem, Atyám megmetszi, hogy még többet teremjen.” Ez minden növekedés paradox törvénye. A növekedés sohasem lineárisan megy végbe, nem egy olyan ívet ír le, ahol nincsenek töréspontok, válságos pillanatok, kihagyások és csak sikerről sikerre haladunk.

Az evangélium logikájában van valami, ami ennél sokkal mélyebb. A nehézségek, a próbatételek, az átértékelések, a fájdalmas és mindenekelelt a sötétségben megtörtént metszések gondviselesszerű alkalmaként segítenek abban, hogy újra átnézzük és megtisztítsuk szándékainkat, céljainkra fókuszáljunk, alakítsuk át szervezeteinket, újra legyen bennünk tenni akarás, és szabadon, könnyedén ismét vessük bele magunkat Jézus követésébe.

Ez a két mondat nem csak abban segít, hogy pozitív módon és Isten szemével tekintsünk mindarra, amit élünk, hanem arra is ösztönöz, hogy újra fellángoljon bennünk a remény és felelősségteljesen haladjunk előre az életben. Ha igaz az, hogy amikor gyenge vagyok, akkor vagyok erős, és minden metszés új és bőséges gyümölcsöket terem, akkor miért ne merülnék bele – Istenbe vetett bizalommal, a testvériség meggyőződéssel és friss lendülettel – a jelen kihívásaiba?!

Ragadjuk meg és fogadjuk el ezeket Isten ajándékaként, nem csak saját magunk, hanem mindenki számára! ■

Fordította: Tóth Judit

Gyarapodni és gazdagodni

A Fokoláre Mozgalom alapítójának a kölcsönös szeretetről szóló gondolataiból közlünk részleteket, melyeket közel harminc évvel ezelőtt mondott a közösség tagjainak.

Nem tagadhatjuk, hogy minden jó szándékunk ellenére az életszentségre vezető út nem mindig könnyű. Sőt, nem is lenne normális, ha nem tenné göröngyössé ezt az utat valamilyen akadály, valamilyen kísértés, ha néha nem lenne az a benyomásunk, hogy nem bírjuk tovább. (...) Mindannyiunkra áll ez és nem szabad csodálkoznunk. Még a szentek élete is próbatételek sorozata volt. Ezért számunkra, akik nagyobb részt a világ sűrűjében élünk, még inkább logikus, hogy így van. Tudjuk, hogy a világ – tagadhatatlan szépségei ellenére, melyek teljes figyelmet és megbecsülést érdemelnek részünkről (a haladás, a kultúra, a természet gazdagsága, az emberi találmányok és felfedezések miatt) – az első számú veszély a keresztény számára, a környezet, amelyben a sátán uralkodik hízélgésével, csábításával, vonzerejével, perverz ajánlataival. A keresztény, aki a világban él, arra hivatott, hogy nap mint nap az árral szemben menjen, hogy távol tartsa magát a világtól és óvakodjon tőle. Nyilvánvaló, hogy ez nem mindig sikerül. S akkor heves belső harcok kezdődnek el bennünk – s miért is ne –, kívülről is üldöztetés érhet azok részéről, akik nem úgy gondolkodnak, mint mi. Ezért felvetődhet bennünk, hogy abbahagyjuk, hogy lazítsunk egy kicsit és a középszerűség útjára lépünk.

De ezt nem tehetjük meg. Nem árulhatjuk el Jézust, aki oly sok örömmel árasztotta el szívünket azért a kevéseért is, amivel válaszoltunk neki. Még akkor sem tehetjük, ha néha legszívesebben azt mondanánk, hogy elégünk van, és kedvünk lenne feladni a harcot, mert úgy érezzük, nem bírjuk tovább. Mibe kapaszkodjunk, hogy ne szenvedjünk hajótörést? Milyen gyógyírhez, milyen orvossághoz folyamodhatunk ezekben a pillanatokban, amelyek mindannyiunk életében előfordulhatnak? (...)

Szent Pál a fiatal tesszaloniki közösségnek, akiket az üldöztetések miatt veszély fenyegetett, nem talált jobb gyógyírt, mint hogy azt javasolja: gyarapodjatok és gazdagodjatok a kölcsönös szeretetben egymás és mindenki iránt.

A kölcsönös szeretet és a mindenkire kiterjedő szeretet.

Az apostol tudta, hogy a kölcsönös szeretet által Jézus ott lehet azok között a keresztények között, akik engednének a kísértésnek, hogy feladják, de ha hűségesek a többiek iránti szeretetben, akkor az Úr a szívükben élhet. Ezért jelenti ki, hogy: „Titeket meg gyarapítson és gazdagítson az Úr szeretetben egymás és mindenki iránt.” (1Tessz 3,12)

„Gyarapodjunk és gazdagodjunk.” Íme a gyógyír azok számára is, akik nehéz pillanatokot élnek át. Íme az

Fotó: CN

Gyarapodjatok és gazdagodjatok a kölcsönös szeretetben...

ige mindannyiunknak, akikkel a nap különböző pillanataiban előfordulhat, hogy leeresztünk. (...) Próbáljatok meg gyarapodni és gazdagodni a kölcsönös szeretetben azokkal a testvérekkel, akik élnek a lelkiséget, és észre fogjátok venni, milyen édes ezt tenni. Néha eggyel több szóról, eggyel több mosolyról, egy kicsivel több figyelemről van szó, vagy egy olyan ajándékról, amit különben nem adnánk oda. Próbáljátok az életeteket erre a két szóra összpontosítani: „gyarapodjunk és gazdagodjunk.” Lelketekben új élet fakad majd, a félelmek, kételyek, gátak, fékek, kísértések – ha lettek is volna –, elhalványulnak. Olyan ige ez, mely megvalósítja folytonos újjászületésünk csodáját: a Feltámadott egyre jobban ragyog majd bennünk az élőbb hit, a biztosabb remény, az égőbb szeretet által. Ebben az igében van az élet. (...)

De ne korlátozzuk szeretetünket csupán azokra, akik megosztják velünk lelkiségünket. Szeressünk mindenkit. Ezt kívánja meg az evangélium. Gyarapodjunk és gazdagodjunk a szeretetben minden felebarát iránt, és biztosítalak benneteket, hogy rövid időn belül az is, aki azt érzi, hogy elveszett, újra visszanyeri a bizalmat, újra érezni fogja – ugyanazzal a lelkesedéssel, mint amikor megismerte a lelkiséget –, hogy úton van a cél felé. (...) Azt kívánom Pál apostol szívével nektek és magamnak is, hogy az egész világon elterjedt közösségünk növekedjen, legyen túlszorduló a szeretetben, s így valóban boldoggá tegye Jézust a mennyben. Azért, hogy ez megvalósulhasson, emlékezzünk erre: gyarapodjunk és gazdagodjunk a szeretetben. ■

Megjelent: www.centrochiaralubich.org
Fordította: Reskovits Ágnes

A közösségi kultúra építőelemei

„Fogadjátok el egymást, amint Krisztus is elfogadott titeket Isten dicsőségére.” (Róm 15,7)

Szent Pál többek között ezzel a mondattal buzdítja a keresztényeket a rómaiakhoz írt levelében. A római közösséget – ahogy egyébként a többi közösséget is, mely a görög-római világban megszületett – olyan hívők alkották, akik egyrészt pogányok, másrészt zsidók közül kerültek ki, vagyis más volt a gondolkodásuk, kultúrájuk, lelki érzékenységük. Ezek a különbségek ítélkezést, előítéleteket, negatív megkülönböztetést, türelmetlenséget szültek közöttük, s ez biztos nem volt összhangban Isten akaratával, vagyis azzal, hogy fogadják el egymást kölcsönösen. Az apostol nem talál hatékonyabb eszközt arra, hogy segítsen ezeknek a nehézségeknek leküzdésében, mint azt, hogy emlékezteti őket megtérésük kegyelmére. Az a tény, hogy Jézus meghívta őket a hitre, átadva nekik saját Lelke ajándékát, kézzelfogható jele volt annak a szeretetnek, amellyel Jézus – tekintet nélkül múltjukra, származásukra – mindannyiukat külön-külön elfogadta, hogy egyetlen testet alkosson belőlük.

„Fogadjátok el egymást, amint Krisztus is elfogadott titeket Isten dicsőségére.”

Szent Pál szavai Jézus szeretetének egyik megrendítő vonására irányítják figyelmünket: Jézus – földi élete során – mindig elfogadott mindenkit, főképpen a leginkább számkivetetteket, a legnagyobb ínségben élőket, a legtávolabb levőket. Mindenkit megajándékozott bizalmával, barátságával, s ezzel egymás után döntötte le azokat a falakat, melyeket az emberi gőg és önzés emelt az akkori társadalomban. Jézusban a mennyei Atya mindannyiunkra irányuló, teljességgel elfogadó szeretete nyilvánult meg; nekünk is ilyen szeretettel kell tehát fordulnunk a többiek felé. Elsősorban ez az, amit az Atya akar tőlünk. Ezért azzal dicsőíthetjük meg leginkább az Atyát, ha arra törekszünk, hogy elfogadjuk egymást, méghozzá úgy, ahogyan Jézus fogadott el minket.

Fotó: Sifs Berner © CSC

Gyomláljuk ki magunkból az ítélkezést!

„Fogadjátok el egymást, amint Krisztus is elfogadott titeket Isten dicsőségére.”

Hogyan éljük tehát az e havi igét?

Ez az ige önzésünk egy olyan megnyilvánulására világít rá, mely igen gyakran jelentkezik, s melyet – mondjuk meg őszintén – a legnehezebb leküzdeni: hajlamosak vagyunk arra, hogy elzárkózzunk a többiektől, megkülönböztessük, félreállítsuk, kizárjuk a másikat, amennyiben nem olyan, mint mi, és ezért zavarhatja nyugalmunkat.

Ezt az igét tehát elsősorban családjunkon, közösségeinken belül, munkahelyi környezetünkben igyekszünk majd élni úgy, hogy kigyomláljuk magunkból az ítélkezést, a negatív megkülönböztetést, az előítéleteket, a neheztelést, a türelmetlenséget egyik vagy másik

felebarátunkkal szemben. Igen könnyen és gyakran beleesünk ezekbe a hibákba, melyek miatt nagyon hűvössé válnak, és veszélybe kerülnek az emberi kapcsolatok; ami megnehezíti, sőt megakadályozza a kölcsönös szeretet áramlását.

De szélesebb körben, társadalmi szinten is próbáljunk így élni! Határozzuk el, hogy tanúságtevői leszünk Jézus elfogadó szeretetének azok iránt, akiket a társadalmi önzés hajlamos kizárni vagy félreállítani. A másik ember különbözőségének elfogadása a keresztény szeretet alapja. Ez a kiindulópontja, az első lépcsőfoka a szeretet civilizációjára, a közösségi kultúra létrejöttének, melynek felépítésére ma Jézus különösképpen meghív mindannyiunkat. ■

Megjelent: Új Város 1992/12

Örömet szerezhet-e a munka?

Néhány városi fiatal idén nyáron egy hétre mezőgazdasági és környezetvédelmi tevékenységre adta a fejét és úgy tűnik, bejött.

A hány fiatal, annyi-féleképpen tölti a nyarát: táborokban, fesztiválokon, ott-hon, netán munkával. Egy olyan kezdeményezés két helyszínén jártunk, amely ötvözi a szolidaritás és a közösségépítés értékeit.

Miért jöttetek ide?

Gellért: Nem akartam kimaradni. A kertben gyakoroltam rá, úgyhogy nem volt mitől félszem.

R. Ági, aki 300 km-re lakik: Terveztem egy ideje, hogy eljövök a

Fotó: Dürst Norbert (2)

barátnőmhöz. Ez egy jó alkalom volt, hogy még segítsek is.

A gyümölcsösben és a földön dolgozó fiatalok láthatták, hol és miből él, milyen munkát végez egy mezőgazdasággal foglalkozó család. Zöldséget ültettek, barackot szedtek, traktort vezettek.

Bejött, amire számítottatok?

R. Ági: Megbeszél-tük, inkább dolgozunk reggel, mint a tikkasztó hőségben, ezért korán, öt-fél hat tájban keltünk. Mi ébresztettük a fiúkat reggelente, olykor a „Pál, Kata, Péter”-t énekelve az

ablakuk alatt. Fárasztó volt, de amúgy jó.

Borcsa: Van otthon veteményesünk, és gondoltam, hogy ez egy kicsit nagyobb lesz, de megdöbentett a méret.

Józszi: Ilyenre számítottam. Jó volt, hogy fizikai munkát is kellett végezni. Egyetlen kellemetlenség, hogy a napon leégtem. Egyik nap mondták, hogy álljak a sor végére célpontnak a traktor vezetőjének, mert nem látja a földben a karókat, engem viszont lát. Poén volt elugrálni előle az utolsó pillanatban.

Kati: Szép volt látni, ahogy ezek a földhöz nem szokott fiatalok sorsközösséget vállaltak velünk. Nagyon fárasztó munkák voltak, de odafigyeltek egymásra. Ha valaki kifáradt,

Ha a madárnak beakadt a feje vagy a szárnya, akkor segítünk egymásnak kiszabadítani.

a másik mondta, nem baj, pihenj egyet, addig én csinálom. Örülünk, hogy fogadhattuk őket, komoly segítség volt.

A madárgyűrésznél, ahol gyengéden kellett a madarakat megfogni, és gyorsan kiszabadítani a hálóból, tanulhattunk türelmet, térlátást, logikus gondolkodást, de egyben határozottságot, kitartást és bátorságot is.

Figyelemre méltó volt Lovászi Péter biológus türelme, szakmai gyakorlata, amint a teremtett világ, a természet rejtélyeibe vezetett be minket. Többször a helyzetfelismerésünkre utaltunk, hogy rájövünk, mi az aktuális tennivaló:

elpakolni, kitergetni a kimosott madárszakokat vagy kimenni a madarakért a nádasba... Egymás mellett éltük, amit a másik él.

Dóri szerette a csöpp madarakat megfogni, megsimogatni, megnyugtatóni őket, mert csak jobban belegabalyodtak mindig a hálóból. Regina sajnálta, hogy főleg foltos meg csipogó, pontosabban cserregő posztákkal volt dolga, mert azt hitte, hogy nagy madarakat fognak gyűrsz, de azért izgalmasnak találta.

Milyen volt a társaság?

R. Ági: Mindent együtt csináltunk. Voltam már sokféle táborban, de a

Fotó: Kórmácz Zsófia

csapatok mindig szétmentek. Itt mindenki mindenkiel dolgozott, mindenkiel jóban volt. Rengeteget poénkodtunk.

Dóri: Nem voltunk túl sokan, így családiasabb volt. Magunknak főztünk..., én is elsajátíthatam néhány technikát.

Borcsa: Volt egy szép kis kockánk, egy szeretet-dobókocka, a munkára módosítva. Ezzel dobtunk, erőt adott a munkához, és próbáltuk megélni.

F. Ági: Egyik nap azt dobtuk, hogy „Építs kapcsolatokat minden nap”. Én nem ismertem mindenkit a csapatból, és így feléjük fordultam.

Ezzel a programmal a résztvevők az

Argentínában a „Hombre Mundo”, „Világra nyitott ember” (facebook/Cantiere Uomomondo) néven futó Gyerekek az egységért nemzetközi építőtáborba kapcsolódtak be.

Mi volt az alapvető cél? Folytatjátok?

Borcsa: Drága lett volna oda elutazni, így helyben csináltuk. A cél, hogy tekintsünk ki a mi kis világunkból, a saját közösségünkéből, és a szeretetet vigyük a világra.

Regina: Olyan már volt, hogy elmentünk beteg gyerekekhez, de ez egy teljesen új típusú tevékenység. Feltétlen szeretnénk ilyen jövőre is, csak még több emberrel. ■

Fotó: Avadi Rita (2)

Amikor az életünk beszél

A fiatalok manapság nehezen hisznek abban, hogy Isten a szeretet. Ön szerint hogyan tudnám ezt kortársaimmal megértetni?

aláírt levél

Isten megismerése, és benne, mint a szeretetben való hit sokszor nehézséget jelent nem csak a fiatalok, de minden korosztály számára. Sőt, a fiatalok gyakran kevesebb előítélettel vannak a vallásos élettel kapcsolatban, és őszinte lelkesedéssel tudnak abban elmélyülni, ahogy ezt a Keresztény Ifi úsági Világtalálkozó és hasonló rendezvények nagy létszámából is láthatjuk. Azonban az is igaz, hogy sokan nem fedezik fel az Istennel való személyes kapcsolat csodáját. Megélelgeszenek egy általános,

a béke és a nyugalom utáni vágyba burkolt vallásossággal. A tény, hogy saját tapasztalatodat próbáld megértetni a korosztályoddal, (ahogy ez kérdésedből is jól érzékelhető), arra enged következtetni, hogy Te felismerted Isten atyai szeretetét, és ez olyan fontos neked, hogy szeretnéd másokkal is megosztani. Kétségkívül ez a legnagyobb ajándék, amit adhatsz, ezért ezt a legjobb módon kell közvetítened. Ahogy azt már biztosan tapasztaltad, nem a szavak, a magyarázatok, vagy az érvek azok, amik elsősre sokat számítanak, hanem a meggyőződésed. Még akkor is, amikor a barátaid egy csöppet sem tűnnek érdeklődőnek,

az életed beszélni fog helyetted. Isten szeretetébe gyökerező hited kiegyensúlyozott és határozott emberré tesz – hisz tudod, szeretnek –, erőt és türelmet ad, hogy erre a szeretetre konkrétan válaszolj, valamint figyelmessé is tesz, hogy eszköze lehess a szeretetnek, amit azért kaptál (ingyen), hogy

másokhoz is eljuttasd. Ha ezt látják rajtad, meg fogják kérdezni az okát. Ekkor a másik nézőpontja iránti tapintattal és tisztelettel elmesélheted a felfedezéset, az Istennel való barátságod kalandját, az örömet, hogy szeretnek, és meghívhatod a másikat, hogy veled együtt járja ezt a csodálatos utat. ■

PÁRKAPCSOLAT

Prokopp József és Edit

Több évtized házasság után

Válhat-e ajándékká a különbözőségünk a házasságban, vagy egyszerűen csak el kell viselnünk egymást, különösen, ha már sok-sok év közös élet van mögöttünk?

aláírt levél

Egy házaspár élete nem csak a kezdetekkor kíván sok odafigyelést egymásra, hanem sok-sok év után is szembesülünk azzal, hogy a másik nem azt gondolja, amit én, nem úgy érti, sőt egy-egy mondata kifejezetten sértő. Kisül, hogy még most is keresni kell egymás nyelvét, a közös kifejezésmódot.

A mi együttjárásunk egyben az építkezést is jelentette. Rokonokkal, barátokkal tisztítottuk a bontott téglát, kevertük a betont és a vakolatot, majd tető alá került a családi ház. Az esküvő után beköltöztünk az egyetlen szobába, ahol megvolt az aljzatbeton. Gyermekünk születésével, növekedésével, igényeiknek megfelelően szinte folyamatosan a házon belül „költöztünk” és építettünk, amit szinte teljesen saját magunk csináltunk a komoly szakmunkákat leszámítva. Közben észrevételeinkkel egyre jobban idegesítettük egymást. De azért vidámak is tudtunk lenni, mert azt állapítottuk meg,

Három cselekedet

Néhány gyakran elkövetett hibánk és a velük járó lelkiismeret-furdalás szinte gúzsba köt. Ön mit javasol?

aláírt levél

A bűntudat és főleg a hibák helyrehozhatatlanságának

érzete a legbonyolultabb és legnehezebben megoldható szenvedéseink közé tartozik. Oscar Wilde, a nagy drámaíró mondja erről: „Senki sem lehet olyan gazdag, hogy visszavásárolhassa a múltját.”

Fotó: www.tropas.es

a baj az, hogy amikor építkeztünk, nem tettük görgőkre a falakat. Volt olyan időszak is, amikor azt észleltük, hogy bármilyen ötlet kerül elő, már olyan feszültek vagyunk, hogy érdemi párbeszédre nem kerülhet sor.

Öt éve aztán felmerült a gondolat, hogy a

fürdőszobát fel kellene újítani, mert ugyan több változtatás is volt az évek alatt, de végiggondoltan még nem volt felújítva. Gondolkoztunk, hogyan lehetne minél kevesebb pénzből harmonikusabbá tenni, és persze nem egyformán érzékeltük a hiányosságokat. Igazából működik, és ez a lényeg, hajtogatta egyikünk. Az utolsó csepp az volt, hogy csőtörés miatt csempét kellett bontani, és ennek a helyét „szépen” bevakoltuk. Nehezek voltak a pro és kontra érveléseink, de mindketten kerestük a párbeszédet a másikkal. Néhány hónap múlva összejött egy kis megtakarítás. Egyikünk úgy gondolta, redőnyöket kellene csináltatni. Ez biztonsági és hőszigetelési szempontból is fontos, és nem jár olyan felfordulással. De tudva, a másiknak milyen fontos, elővette a fürdőszoba kérdését, amit most átgondoltan, komoly feszültség nélkül, zökkenőmentesen felújítottunk. A részletek megbeszélése, a gyors közös vásárlások igazi párbeszédé tették ezt az időszakot. Különbözőségünk ajándékká vált. Azóta naponta mindketten örömmel élvezzük szép fürdőszobánkat, sok-sok év után is megújuló szeretetünk gyümölcsét. ■

Fotó: CN (2)

Az igazat megvallva, bizonyos esetekben még a legjobb pszichoterápia sem tűnik alkalmasnak a helyzet kezelésére. Olyannyira, hogy gyakran az egyetlen természetes gyógymód, ami csillapíthatja ezt a szenvedést, az az idő. Innen ered a mondás: „az idő minden sebet begyógyít”. Annak ellenére, hogy az idő elsimítani látszik a dolgokat, nem nyújt valós és gyors megkönnyebbülést. Ha terápiaként nézzük, kétségkívül segíthet, de kezelési szempontból létezik egy jobb, egy határozottan cselekvő mód. Egy rossz cselekedetet három szeretet-tettel kell kompenzálni. Valóban, három önzetlen cselekedet ellensúlyozhatja, mi több ki is válthatja egy elkövetett hiba hatásait, bármilyen mértékűek is legyenek azok. Ennek azonban előfeltétele, hogy ezek a pozitív cselekedetek tényleg érdek illetve minden hátsó szándék nélkül történjenek, és az őszinte megbánáson túl, nagylelkű céllal párosuljanak.

Úgy tudom, már az ókorban a sumér, a babiloni, az egyiptomi és az etruszk kultúra és több más vallási hagyomány is a lelki egyensúly fenntartására ezt a szabályt alkalmazta: „három szeretet-tett egy elkövetett bűnért.” Ez most is így van, elég arra a gyönyörű filmre gondolni, melynek címe: *A jövő kezdete*, Kevin Spacey-vel és Helen Hunt-tal. A főszereplő Haley Joel Osmont elképzeli egy olyan rendszert, amiben ha valakin segítenek, annak három emberrel hasonlóan kell cselekednie, létrehozván ezzel egy különleges láncolatot, ami a teljes önzetlenségen alapul és nagyon ragadós. Még inkább alkalmazható ez a szabály egy bűnbánó és belső megújulást átélő személy esetében. Egyes vallások azt tartják, hogy „minden gondolat és cselekvés következményeket hordoz magában”, ennek alapján egy jócselekedetből csak másik jócselekedet, sőt sokszoros jócselekedet származhat. ■

Aktuális

Három javaslat

Jézus Lelke új életet hozhat minden ember szívébe, és átalakíthat minden helyzetet, még azokat is, amelyek láthatólag reménytelenek. Arra kaptatok meghívást, hogy ezt az üzenetet osszátok meg kortársaitokkal az iskolában, a munka világában, a családjaitokban, az egyetemen és közösségeitekben. Abból a tényből fakadóan, hogy Jézus feltámadt a halottak közül, tudjuk, hogy „örök életet adó igéi” vannak (Jn 6,68). Szavainak pedig hatalma van, hogy megérintsenek minden szívet, legyőzzék a rosszat a jóval, megváltoztassák és megváltsák a világot. A keresztség, a bérmálás, az Eucharisztia szentségén keresztül Jézus belépett szívünkbe, hogy tanúságtevőivé tegyen minket a világban.

Készen álltok, hogy „igent” mondjatok? Készen álltok? – fordult a Szentatya a fiatalokhoz, akik együtt, lelkesen válaszoltak. Három javaslatot tett arra, hogyan lehetnek hiteles és örömteli tanúságtevői az evangéliumnak.

Az első: Bízátok magatokat az erőre, amelyet Krisztus ajándékoz nektek szava igazságában és

kegyelme erejében! A halálból az életbe való átmenetben lettetek megkeresztelve, és a szívetekben élő Szentlélek erejében megbérmálva. Sohase kételkedjetez spirituális erejében!

A második: Maradjatok közel az Úrhoz a mindennapos ima által! Lelke segítsen nektek megismerni és megvalósítani az Atya akaratát. Merítsetek örömet és erőt az Eucharisztiaiból. Szívetek legyen tiszta és a jó irányba hajló a bűnbánat szentségéhez járulás rendszerességén keresztül. Azt szeretném, ha részvételetek a plébániátok életében aktív és nagylelkű lenne.

Végül a harmadik: Az evangélium világosságával ellentétben sok fény közepette a pápa azt kívánta a fiataloknak, hogy gondolataikat, szavaikat és cselekedeteiket mindig vezesse Krisztus szavának bölcsessége és igazságának ereje. Továbbá ne féljenek válaszolni a papi és a szerzetesi élet hivatására – zárta az ázsiai fiatalokhoz szóló beszédét a Szentatya.

Forrás: Magyar Kurír

A photograph of Pope Francis waving to a crowd from a balcony. He is wearing a white cassock and a white zucchetto. The balcony has a blue wall with large white Korean characters '2문' (2mun) on it. A crowd of people is visible on the balcony, some holding up phones to take pictures. The background is dark, suggesting an evening event.

ÉRINTSÉTEK MEG
MINDEN EMBER SZÍVÉT!

Az embereknek nem kell a háború

Dúl a háború, de a helyiek továbbra is kölcsönös megbecsülésben élnek egymással.

Mindenki hallott az elmúlt hetekben a gázai helyzetről, a szörnyű bombázásokról, melyeknek sok százan, többségében civil palesztinok estek áldozatul. Több mint ötven izraeli katona is elesett, ami azt jelenti, hogy ugyanennyi család gyászol és fájdalmasan sír. Személyes véleményem szerint az egésztől csak a vezetők tehetnek. Észak-Izraelben nőttem fel, mint palesztin arab. Szülőfalum, Piq'i'i (héberül) avagy Buqai'a (arabul), az

egyetlen falu Izraelben, ahol mind a négy vallás, keresztények, muszlimok, drúzok és zsidók együtt élünk. A helyiek megtanulták, hogy lehet közösen élni jóban és rosszban, osztozni egymás ünnepeiben és nehézségeiben, akkor is, amikor a politika megpróbálta szétválasztani őket. Emlékszem egy bácsira, akit többször láttam a nagyapáméknál kártyázni más idős emberekkel együtt, és csak felnőttkoromban tudtam meg, hogy zsidó volt. A háborúk sem tudták megváltoztatni az

embereket, mind a mai napig együtt élnek a különböző vallásúak. Izraelben a zsidók és az arabok, a keresztények és a muszlimok együtt élnek, együtt dolgoznak, egy buszra és egy vonatra szállnak fel, a piacon egymástól vásárolnak. A focicsapatokban szintén együtt játszanak a játékosok. Egyszer, amikor látogatóban voltam otthon, sajnos két temetésre kellett mennem, az egyik egy rokonomé volt, a másik a család jó barátjának zsidó hozzátartozójáé. Legutóbb, amikor telefonon beszéltem a

családommal, megkérdeztem, változott-e valamit a helyzet a konfliktus miatt, de azt mondták, semmi változás nincs. Az emberek inkább a békére és a nyugalomra vágnak, nem kell nekik a háború, ezért tüntetett több ezer zsidó és arab együtt a háború ellen. Bennem, aki palesztin vagyok, semmi ellenérzés nincs a zsidókkal szemben, ők ugyanúgy vesztesei a háborúnak, mint a Gázában élők, mert a háborúval mindent elveszít az ember, míg a békével mindent megnyer. Nemrég voltam kirándulni. Meghallottam, hogy egy házaspár mellett héberül beszél. Megszólítottam őket. Köszöntem, és bemutatkoztam nekik. Egy kicsit beszélgettünk. Úgy éreztem, hogy ők is őszintén örülnek ennek. Kérdezték, hogy merre induljanak, és megmutattam nekik. Ez csak egy apró dolog, de nekem sokat számított. ■

„Mi már egy halott nép vagyunk”

A Gázai övezetben zajló szörnyűségekről, kitelepítettekről számol be egy palesztin nő a Vatikáni Rádiónak.

A fiatal hölgy a gázai övezetben él, és nyilatkozatában biztonsági okokból nem fedi fel nevét.

Hogyan élnek a bombázások közepette?

A konfliktusban nincs tűzszünet, az utcákon csak halottakat, pusztulást és menekülteket látunk. Hihetetlen és elképzelhetetlen az állapot. Az ENSZ menekült-szolgálatnak van egy iskolája a közelünkben. Itt hetvenvalahány ember él 50 négyzetméteren a fák alatt. Hogyan beszélhetünk békéről ilyen körülmények között?

Hogyan változott meg az élet a háborús konfliktus kezdetével?

Őszintén szólva, mi már egy halott nép vagyunk. A háborúval semmi se változott a korábbiakhoz képest. Nincs villany, nincs víz, nincs munka. A fiatalok pszichikailag haldokolnak. Amikor beszélsz velük, úgy tűnik, mintha hetvenéves emberekkel beszélnél. Reménytelenek és semmit se várnak már az élettől.

A Hamasz és az izraeli vezetők is azt mondják, hogy nem lehet megállni, ha elkezdtek, végig kell csinálni. Ön is így gondolja?

Már semmit sem várunk. Számunkra egyedül csak az ima van. Istenhez fordulunk, és benne bízunk, mert nincs semmilyen kormány, amelyik segíthetne, se arab,

se külföldi, de még az ENSZ sem tud semmit sem tenni.

Hogyan változhat mégis a helyzet?

Csak akkor változhatna meg a helyzet, ha azok, akik hatalmon vannak és felelősséggel tartoznak, Isten elé állnának. Csak Isten tudja megváltoztatni a gyűlölettel teli szíveket, és ezt a halállal és szenvedéssel teli valóságot.

Kaptak-e hírt a pápa felhívásairól és imáiról? Támaszt jelent ez Önöknek?

Igen, eljutnak hozzánk a pápa üzenetei és felhívásai. Tudjuk, hogy közel van hozzánk, és Mária közbenjárását kéri Istennél a védelmünkben. A közelünkben

élő keresztény közösségek minden nap felhívják, hogy ne érezzük magunkat egyedül, és imáikkal fenntartanak minket. Mindez segítség nekünk.

Ön a Fokoláre Mozgalom tagja, mely az egységet hangsúlyozza, amit az evangélium szerint a kölcsönös szeretet épít. Hogyan tudja ezt Ön gyakorlattá váltani?

Minden nap reggeltől estig azon igyekszem, hogy kapcsolatba lépjek a családtagjaimmal és a barátaimmal, hogy megtudjam, hogy vannak. Sokaknak nincs már házuk, mert lerombolták. Befogadtunk két menekült családot. Éppen tegnap mondtam nekik, hogy ne gondoljanak a házukra és az anyagi dolgokra. Az a fontos, hogy élünk és együtt vagyunk. Az a fontos, hogy itt vagyunk egymásnak. Minden nap hálát adok Istennek az új napért. Nagy dolog, hogy még élünk, hogy még tehetünk valamit.

Ha felhívást intézhetne az emberekhez, mit mondana?

Szeretnék az egész világhoz szólni a népem nevében, hogy forduljanak Istenhez, és emlékezzenek arra, hogy Gázában mi muzulmánok és keresztények egyetlen család vagyunk, egyetlen élet, és mindenki ugyanazt a szenvedést éli át. ■

Fordította: Csamangó Endre

Fotó: origo.hu (2)

Fotó: Bajnai Mátérell

Nyelvtanulásból küldetés

Egy állami és egy egyházi gimnáziumban tanítok olasz nyelvet és erkölcs-tant. Van könyv, lecke, magolás... de elsősorban meghatározó élményekre építhetünk.

Két fontos momentum

Az egyik: Elhatároztuk, hogy levelet írunk Olaszország budapesti nagykövetének és meghívjuk egy olaszórára. Nem kis

meglepetésünkre válaszolt, hogy szívesen eljön: a levél „meghatotta”. Felmerült, hogy egy ilyen eseményt jó lenne a kerület többi olaszos diákjával is megosztani. Diákjaim nehezen, („Ez a mi ötletünk volt!”) de végül belementek, hogy nyissunk mások felé is. Meghívtuk őket. Dalaikkal és beszámolóikkal vidám, délies hangulat kerekedett a különleges olaszórán. Maria Assunta Accili asszony rábízta a gyerekekre a nyelvtanulás

misszióját, mely azt jelenti, töltsük meg tartalommal kapcsolatainkat.

A másik: Szeptemberben a „Learning Fraternity” nevelési konferencián Rómában megismerkedtem egy Nápoly közelében élő tanárnővel. Úgy döntöttünk, belevágunk egy diákcsere programba, a kölcsönös bizalom kötött minket össze. Jó pár akadállyal találkozott ő is a szervezés folyamán, de valahogy mindig kiderült, mi lehet a következő lépés. Tizenöt gyerekkel indultam el Budapestről, a Kosztolányi Dezső Gimnázium és a Szent Gellért Katolikus Gimnázium diákjaival, és egy kollégámmal, aki szívesen segített a kezdeményezésben. A két különböző nézetű gimnázium tanulóival készültünk, ki-ki hozzáadta talentumait.

A megérkezés

Már az odafelé vezető úton az emberek, akikkel találkoztunk, nagyon csodálkoztak, hogy mit keresnek külföldiek ott, ahol a madár se jár. Olaszországba sokan járnak turistaként, diákcsere is vannak, de ezek Firenzénél, legföljebb Rómánál megállnak, ennek mélyebb oka észak és dél évszázados ellentétében is keresendő.

Megérkeztünk hát a kis településre: Cancelló ed Arnoneba. A füstölgő és virágzó Vezúv gyönyörű látványa adta a háttérteret az eseményekhez. Nem túlzok, ha azt állítom, a helyiek elárasztottak

bennünket szeretetükkel. Hálásak voltak, hogy meglátogattuk őket otthonaikban. A polgármester bocsátotta rendelkezésünkre a buszt a kirándulásokhoz. Ottlétünk hírére egyre több helybeli diák csatlakozott hozzánk. Ők általában a környező nagyobb városokban tanulnak, most viszont páran beiratkoznak szeptembertől a helyi gimnáziumba, mondván, máshol arrafelé nincs ilyen jó program.

Kapcsolatok építése

A Gondviselés valahogyan jól összepárosította a gyerekeket, mert senki sem panaszkodott. Sőt, az egyik olasz fiúnál két diákunk szállt meg, akik miután felmérték a helyzetet, megértették, hogy feladatuk van... Az olasz fiú pszichológusa szerint pont ezek az új kapcsolatok jót tettek ennek a gyerekeknek. A nyelv miatti kezdeti féltetem a harmadik napra elszállt: „Tanárnő, mi tudunk olaszul! Ez baromi jó érzés!”

Tanultunk is sok mindent, például Dante Isteni színjátékáról, vagy hogy mennyire össze tudnak fogni a diákok az ottani bünszervezet, a Camorra ellen. Bemutattak egy általuk készített filmet, mellyel a politikusok figyelmét hívták fel. Ennek hatására felszámoltak egy mellettük lévő szeméttelpepet. Innen, Campania térségéből származik a híres bivalymozzarella. Egyáltalán nem mindegy számukra, hogy a

Fotó: Pethő András

Mindenhol rengeteg „tutti foto” készült, ami annyit tesz, hogy mindenki, aki ott van és ráférne a képre, az legyen ott és férjen rá.

mezőgazdasági földterület mennyire tiszta, hiszen az emberek ebből élnek.

Látogatást tettünk az önkormányzatnál, és az egyik képviselő feltette a kérdést, milyen negatívumokat és pozitívumokat látunk a városban. A Camorráról szóló óra után a társaikkal érzett sorközösség a gyerekeket felbátorította, hogy elmondják az ötleteiket azzal kapcsolatban is, hogy miért nincs víz a városban, vagy hogy hogyan néznek ki a házak. Az esti élménybeszámoló után az olasz családok nagyon örültek, hogy mi is tettünk valamit a városukért.

Kaptunk egy emléklapot a várostól a polgármester aláírásával: „Hálából, amiért hittek egy társadalmi és kulturális értékeket szorgalmazó európai együttműködés távlataiban.”

A hozadék

Ott, a felelősen tenni akaró fiatalok és felnőttek

körében megértettem, mi-ből szülehetnek meg közös földrésznünk élő csirái. És hogy ennek az útnak a valódi értéke nem csupán a nevezetességek megtekintése volt. Az utolsó este, amikor fáradtan betértünk egy étterembe, az egyik diák összefoglalta, hogy miért hálásak nekünk, tanároknak: mert megismerhettek egy másik kultúrát, ahol a gyerekek szeretnek iskolába járni – és ez nem az iskola felszereltségétől függ –, együtt élni, de nemcsak a mobiltelefonon, és nyitottak egymással. A mi véleményünket is kikérték és spontán csúszott ki a számon, hogy azt hiszem, azért vagyunk ilyen boldogok, mert VALAKI itt sétált még velünk ezeken az utcákon. Mire kórusban válaszolták néhányan: „Isten volt az, ugye?” Nehezen bírtuk könnyeinket visszatartani. Jövőre várjuk őket Magyarországra.

Azóta a gyerekek tartják a kapcsolatot egymással, és néha ilyen üzeneteket kapok a diákjaimtól: „Tanárnő, ezt

hogyan lehet szebben kifejezni olaszul?” Hazatérésünk után az egyikük megkeresett: „El-mehetünk vasárnap az olasz misére?” Utána egy órát még beszélgettünk, kommentáltuk, hogy külön-külön mindenkinek jót tett ez az út, „és biztosíthatom tanárnő, hogy annak is, akin ez kívülről nem látszik.” ■

BESZÁMOLÓ AZ ISKOLAÚJSÁGBA (Részletek)

„...A barátságok kialakulását segítette a sok közös program is, mint például a közös buszozás, ahol szinte versenyt énekeltünk egymással, vagy bemutattuk saját országunk híresebb dalait. Elio, az olasz dalospacsirta megtanulta a Tavaszi szél első két sorát és velünk énekelt a későbbiekben... A rettegett családi napon is mindenki szerencsésen elboldogult. Volt, aki délutánig aludt, hogy elkerülje a fárasztó más nyelven való gondolkodást, de volt, akit kirángattak az ágyból és egész napos programot szerveztek neki. Sokan voltunk a tengernél, vagy a piacon, de valahogy tíz percnél tovább nem találkoztunk egymással. Szerencsére este egy közös pizzázáson mindenki elmesélhette, hogy tettett alvást a parton, vagy tömte tele a száját, hogy ne kelljen megszólalnia... Összefoglalva, fantasztikus volt! Új ismerősökre leltünk, új barátságok születtek, megtapasztaltuk milyen úgy autózni, hogy minden sarkon dudálnak és kiabálnak az emberek.”

Vránics Irén, gimnazista

Ilustración: Eleonora Moretti

(majdnem)

Rémálomaz első **tanítási nap**

„Ébresztő, Anya! Ma kezdődik az iskola!” Márkó nem érti, anya hogy is felejthette el, hogy ma van az első tanítási nap. Ő is tudja, hogy ma reggel mindent jól kell csinálni és nem szabad az értékes időt elvesz-tegetni!

Az unalmas itthon töltött napok után, amikor senkivel se tudott beszélgetni, Márkó végre bevethe-ti magát csupa olyan gyerek közé, akik hozzá hasonlóan alig várják, hogy megtanuljanak írni, olvasni, számolni! Mennyi újdonság, mennyi érdekes dolog vár!

A ruhák teljesen alkalmasak az első napra: farmer, ing, pulcsi és cipő [szigorúan márkajelzés nélkül]. Na és persze a táska! Szegény anya, mennyit vesződött, hogy megtalálja ezt a nem már-kás, olcsó, elnyúhatetlen táskát, egyszóval a megfelelő darabot! Egy új toll-

tartót is kapott Márkó, amiben nincs radír, ami különben is tilos, de még díszes toll vagy vastag filc sincs benne. Tehát pont jó!

– Anya – kiabál Márkó –, kész a reggeli, de nem ehetjük meg, különben nem érünk oda időben! Siessünk, nehogy elkés-sünk!

Az iskola udvarán mindenki az igazgató beszédét hallgatja:

„Tisztelt szülők, kedves gyerekek! Szeretettel köszöntök mindenkit az új tanév kezdé-tén. Ez azonban egy különös évnyitó, mely egy újdonságot tartogat mindenki számára: Úgy döntöttünk, egy hétre hazaküldjük a diákokat, és az édesanyák lesznek azok, akik átléphetik az osztályterem küszöbét. A gyerekeknek pedig helyettesíteniük kell anyukájukat a ház körüli teendőkben, hogy jobban átérezzék az édesanyák teendőit és fáradozásait.”

Szavait tapsvihar követi, az anyák szeré-nyen mosolyognak, és belépnek az osztály-termekbe...

Márkó felriad és felül az ágyban. Az ajtóban anya áll, kezében egy pohár kakaó. „Anya, te nem vagy iskolában?” Anya értetlenül néz: „Nélküled miért indultam volna el? Gyere, kész a reggeli, sietnünk kell, nehogy elkéssünk az első napon!” Márkó kipattan az ágyból, öltözik, és már szalad is. Miköz-ben majszolja a kenyerét, végiggondolja mit csinált már ma reggel anya: kakaót főzött, kenyeret kent, megterített, uzsonnát készí-tett és még ki tudja mit... „Köszönöm, anyu – mondja a reggeli végeztével – és kérlek, holnaptól kelts egy kicsit hamarabb, hogy segíthessek neked!”

Anya csodálkozva néz és átöleli Márkót: „Komoly nagyfiú lettél a nyáron! Most pedig irány az iskola!” ■

Fordította: Szeles Ágnes

Tisztáztuk a dolgokat

Este a családból hárman voltunk otthon. Kezdeményeztem egy közös imát, s ennek keretében felolvastam a lapból az életige első bekezdését. Tetszett nekik. Beszéltünk arról, mit jelent, hogy egymásra legyünk hangolódva már ima előtt. Pár nappal később délután több apróság miatt „elviselhetetlen” voltam családom számára. Este ismét kezdeményeztem a közös imát és bocsánatot kértem a családtól. Jó volt tisztázni a dolgokat, ők is felismerték, mivel „húztak fel”. Azután már tudtunk közösen imádkozni is.

aláírt levél

Mozgásba hoztuk az ígét

A plébániámon élő időseket, betegeket készültem meglátogatni. Miközben gyalogoltam, buszoztam hozzájuk, három paptestvéremet is felhívtam telefonon. Direkt az életige szellemében, hogy a kölcsönös szeretetet megújítsam velük, mozgásba hozzam... Örültem-örültünk egymás ily módon való meglátogatásának, a lelki vagyonszövés megélésének. Jézust „nem csak” az Oltáriszentségben tapasztalhatjuk meg, hanem akkor is, amikor megszületik köztünk. Aztán megérkeztem az idősek otthonába,

ahol eddig külön-külön mentem be egy-egy szobába. Az életige hatására összehívtam őket a foglalkoztatóba, hogy együtt imádkozzunk. Azt hittem, nehéz lesz, de örültek neki, és ebben segített az egyik gondozónő is. Boldogok voltak, hogy együtt imádkoztunk, örültek egymásnak... Jézus pedig – köztünk –, bizonyára nekünk!

Nagy Károly, Budapest

Martinka

Ismerek egy családot. Hat gyermekük van, közülük ötöt már tanítottam hittanra. Sok gondot okoztak hiányosságaikkal. A szülők – főleg az édesanya – próbálták jól nevelni őket, de sem emberi adottságaik, sem körülményeik nem segítették ezt.

Október elején felhívtam egy közös ismerősünk, hogy ebben a családban van még egy gyerek, aki most nyolcadikos, és még nem volt elsőáldozó, de nagyon szeretnék ezt pótolni. Sokat volt beteg és gondjai vannak a tanulással is, ez volt az ok.

No, hisz ismerem, nem kell bemutatni, olyan ő is, mint a többi volt – gondoltam magamban. Megbeszéltünk egy találkozót az édesanyával. Újra elmondta a kifogásokat. Már éppen azon gondolkodtam, hogyan mondjam meg neki, semmi értelme az egésznek, hiszen a másik öt gyermekük se jár rendszeresen hittanra, misére, és az életük sem keresztény.

Akkor mondott valamit az édesanya, ami észhez térített. „Martinka – így nevezte a neveletlen, minden hájjal megkent gyermekét – se maradjon el Jézustól.” Megdöbentem, és eszembe jutott a Szeretet-Isten, akinek van egy szeretet terve Martinkáról. Egész máshogy tudtuk folytatni a beszélgetést. Megbeszéltük, mikor, hova járjon hittanra, és azt is, hogy ők hogyan segítsék a fiukat.

Martin két év múlva elsőáldozó lett, és attól kezdve időnként ministrált is. Már elég régen láttam, és amikor érdeklődtem, elmondták, hogy újra betegeskedik, sokat van kórházban. De megtapasztalta Isten szeretetét.

aláírt levél

Közéleti kiadvány
ISSN 0865-0829

A Fokoláre Mozgalom lapja
www.fokolare.hu

Kiadja: Új Város Alapítvány
1163 Budapest, Ágoston Péter u. 25.

Számlaszám: OTP Bank Nyrt.
11705008-20434836

Felelős kiadó: Reskovits Ágnes

Szerkesztőségi cím:
1088 Budapest, Rákóczi út 29.
I. em. 5.

Telefon: +36-1-247-8876
ujvaros@ujvaros.eu

Terjesztés:
terjesztes@ujvaros.eu

Főszerkesztő: Prokopp Katalin

Felelős szerkesztő: Tóth Judit

Munkatárs: Tóth Pál

Olvasószerkesztő:

Csikné Sisák Zita

Terjesztés: Papp Katalin

Nyomdai előkészítés:
Maucha Kristóf

Nyomtatás:

F&F Print Line Kft. Pomáz
Felelős vezető: Komornik Ferenc

Terjeszti a Magyar Posta Zrt.

Hírlap üzletág

Előfizethető a szerkesztőségben
Megjelenik évi 11 szám.

Előfizetési díj 2014-re: 4 900 Ft

Külföldre: 35 euró

Támogatói előfizetés: 10 000 Ft

Egy példány ára: 480 Ft

www.ujvaros.eu

Kapcsolódó cikkeink
a 24-25. oldalon.

Fotó: Pietro Parmense/CN

Vittorio Sadini

Természetes ízek hazai földről

vitafood[®] biolekvár

A termékek megvásárolhatóak bioboltokban, bionagykerekben, és áruházakban.

új város

egy lap, ami összeköt

ISSN 0865-0829

Új Város 2014/09